

РЕШЕНИЕ

№ 1089

гр. Пловдив, 21.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разглежда докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно гражданско дело
№ 20235300501498 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по постъпила въззивна жалба, подадена от „Херес“ ЕООД, ЕИК 201802998, чрез адв. Д. Д., с която се обжалва изцяло постановеното решение по гр.дело 1590/22 г. по описа на РС Асеновград.

С обжалваното Решение № 81/18.03.2023 г. по гр.дело № 1590 по описа на РС – Асеновград за 2022 г. е отхвърлен предявеният иск от „Херес“ ЕООД ЕИК 201802998, със седалище и адрес на управление гр. С., жк ** ул. „***“, представлявано от Д. И. С., да бъде осъден „Виаспед“ ЕООД, ЕИК 202235312, със седалище и адрес на управление гр. А., ул. „Г***“, представлявано от Л. Г. А., да заплати сумата от 1080 лв., представляваща дължима превозна цена за превоз на стоки по заявка за транспорт 003-804-07-22 от 05.07.2022г Словения - България и ф-ра № 722/13.07.2022г, ведно със законната лихва от предявяване на иска.

Недоволен от така постановеното решение жалбоподателят го обжалва изцяло, като твърди, че е неправилно, незаконосъобразно, постановено при съществени нарушения на съдопроизводствените правила, немотивирано и необосновано. Счита, че съдът е направил непълнен доклад по делото, или е приел погрешна правна квалификация на иска, доколкото не е указан доказателствена тежест на страните по отношение на факта на извършване на договорения превоз, а като е приел, че поради

неизвършване на превоза искът за заплащане на договореното възнаграждение по договора е неоснователен, е нарушил задълженията си да остави без движение исковата молба, с оглед уточняване на правен интерес и твърдения. Счита, че посочените процесуални нарушения са допуснати от съда, като са довели и до неправилно приложение на материалния закон. Излага в жалбата приетата и от районния съд фактическа обстановка, като потвърждава твърденията си, изложени и в исковата молба, че доколкото е изпълнил точно облигационните си задължения му се дължи заплащане на договорената цена, което не е сторено от възложителя. Моли да бъде отменено изцяло обжалваното решение и да бъде уважена исковата претенция, като му се присъдят разноски в двете инстанции.

С постъпилия отговор от „Виаспед“ ЕООД, чрез адв. Р., въззивната жалба се счита допустима, но изцяло неоснователна, а обжалваното решение валидно, допустимо, правилно, обосновано, постановено при отсъствие на нарушение на съдопроизводствените правила. Счита, че съдът обосновано е приел, че не се дължи възнаграждение по договора за превоз, доколкото не е извършен превоз на стоките. Излага съображения, че превозвачът не е претърпял и вреди, в следствие отклоняване от маршрута, доколкото курсът му е бил заплатен от основния товародател. Твърди, че договорът за превоз е прекратен от ищцовото дружество още на 06.07.2022 г., като договорът за превоз на товари е реален и поради липсата на реално изпълнение – превоз на товара, не е възникнало и задължение за заплащане на уговореното навло. Излага съображения, че доколкото не е платено възнаграждението при сключване на договора, дори такова да е дължимо, то следва да се търси от товарополучателя, на осн. чл. 372, ал. 2 ТЗ, поради което и не е пасивно материално легитимиран да отговаря по иска и на това основание искът също се явява неоснователен. Моли да бъде потвърдено обжалваното решение. Претендира заплащане на разноски.

Въззивната жалба е подадена в срок, от страна, която има право и интерес да обжалва и срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално допустима. Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Съдът се е произнесъл по наведените в исковата молба факти и по заявената в исковата молба претенция. Предвид горното и на основание чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността на решението, като съдът се произнесе по правния спор между страните.

Районният съд е бил сезиран с искова молба за заплащане на възнаграждение по договор за превоз, с правно основание чл. 367, вр. с чл. 372 ТЗ и иск по чл. 86 ЗЗД, подадена от „Херес“ ЕООД, ЕИК 201802998, против „Виаспед“ ЕООД, ЕИК

202235312, с която моли да бъде осъден ответника да му заплати сумата от т 1080 лв. (хиляда и осемдесет лева) представляваща дължима превозна цена за превоз на стоки по заявка за транспорт 003-804-07-22 от 05.07.2022 г. Словения -България и ф-ра № 722/13.07.2022 г, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от предявяване на иска до окончателно изплащане на задължението. В исковата молба се твърди, че между страните е бил сключен договор за превоз на стоки, като поради неизпълнение от страна на възложителя да осигури товар с уговорените размери, същият не е могъл да бъде натоварен в превозното средство, предвид предварително натоварените в камиона стоки. Превозвачът е поискал пълно плащане на договореното налво, за което е издал фактура, но ответникът отказал да го заплати.

Ответникът е оспорил основателността на иска, без да оспорва изложените в исковата молба фактически твърдения, като счита, че няма вина за погрешно подадените данни за размера на товара, не дължи заплащане, тъй като не е извършена превозната услуга, оспорва превозвача да е претърпял загуби, тъй като е осъществявал друг курс и твърди договорът да е прекратен от ищцовото дружество още на 06.07.2022 г., както и, че е предложил обезщетение, но то не е било прието.

Пред РС Пловдив са приети писмени доказателства, доказващи сключения договор и неговия предмет, както и предходно сключения договор за превоз на натоварените предварително стоки в камиона на ищеца и неговия маршрут, разпитани са свидетели на двете страни. Свидетелят на ищеца е установил, че палетите са били с по-големи размери от уговорените и не е било възможно да бъдат натоварени без пренареждане на стокатата в камиона, за доставка на която бил уговорен фиксиран срок, било предложено обезщетение, но недостатъчно, поради което заявил, че претендират от ответното дружество пълната сума, за която са се договорили. Не противоречат на така дадените показания и тези на доведения от ответното дружество свидетел, която потвърждава, че е било установено разминаване на размерите на палетите с посочените при уговаряне на превоза, не е постигната договореност за превоз на част от товара, нито за изплащане на обезщетение, поради което е намерил друг превозвач за товара.

Доколкото не са оспорени от страните, въззивният съд не може да приеме за установени факти, различни от приетите от първоинстанционния съд. Страните не спорят по отношение на сключения между тях договор, съдържанието му, извършените действия от ищеца и ответника, във връзка с изпълнението му, разминаване на размерите на товара, предмет на договора, с уговорените такива, поради което и настоящият състав препраща към мотивите на районния съд, в частта, в която е установена фактическата обстановка по делото. Спорът между страните във въззивното производство е дали районният съд е следвало да уточни иска, като даде указания на ищеца да обоснове правен интерес от предявяването му, както и дали се

дължи уговореното по договора възнаграждение.

В първоинстанционното производство са доказани изцяло твърденията в исковата молба, с представените по делото писмени доказателства, разпита на свидетелите, служители в двете дружества, чиито показания съдът възприема за истинни, след обсъждането им, съгласно чл. 172 ГПК, а именно, че е сключен договор за превоз, по който ищецът е приел да превози стоки, по възлагане на ответника, явил се е на мястото, уговорено за товарене, но товара е бил с размери по-големи от уговорените, поради което и не е можел да бъде натоварен, тъй като в камиона вече е имало предварително натоварени стоки. Поради това превоз не е осъществен, по вина на ответника, като същият е отказал да плати уговореното по договора възнаграждение, а районният съд е отхвърлил иска по съображения, че не се дължи възнаграждение, тъй като превоз не е бил извършен.

Съгласно чл. 367 ТЗ с договора за превоз превозвачът се задължава срещу възнаграждение да превози до определено място лице, багаж или товар. Или същественото задължение по договора за превоз на превозвача е да превози багаж или товар до определено място, а на възложителя да заплати уговореното възнаграждение, което се дължи при изпълнение на задължението на превозвача. Доколкото липсва изпълнение на задължението на превозвача да извърши превоза, срещу уговорено възнаграждение, то и последното не му се дължи. При неизпълнение на задълженията по договора от страна на възложителя да предостави товар с уговорени размери, могат да възникнат други облигационни претенции за превозвача, но не и правото му да получи уговореното превозно възнаграждение, доколкото не е изпълнил насрещното си задължение, за което е уговорено възнаграждението. Поради това искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, така както е приел и районният съд, поради което обжалваното решение, като правилно, следва да бъде потвърдено.

Направеното възражение във въззивната жалба за допуснати процесуални нарушения от районния съд, които са довели до неправилно приложение на закона и извод за неоснователност на иска, тъй като не е оставена без движение исковата молба, за да се обоснове правен интерес от предявяване на иска, доколкото ищецът не твърди да е изпълнил уговорения превоз, съдът намира неоснователно. Искът е осъдителен, за заплащане на конкретно посочена сума, на конкретно посочено основание – неизпълнено задължение за заплащане на възнаграждение по договор за превоз, поради което не възниква съмнение, че за ищеца съществува правен интерес от уважаването му. Не е процесуално нарушение липсата на дадени указания в доклада по делото за липса на представени доказателства за извършване на превоза, доколкото чл. 146, ал. 2 ГПК дава правомощия на съда да указва на страните за кои от твърдените от тях факти не сочат доказателства, а ищецът не твърди такъв факт. Това не се оспорва, а напротив, и във въззивната жалба жалбоподателят заявява, че не е твърдял и не твърди, че е

изпълнил поетото от него задължение да превози товара. Дали от действителното осъществяване на твърдените в исковата молба обстоятелства следва възникване на правото да се получи търсената сума е въпрос по същество и за него съдът дължи произнасяне в решението си. Съдът е дал правилна правна квалификация на иска, с оглед заявените обстоятелства и твърдения в исковата молба и формулираното искане. Дори от събраните по делото доказателства не възниква съмнение, че ищецът е предявявал различна претенция, за нещо друго, не за заплащане на възнаграждението, уговорено по договора, доколкото и свидетелят му заявява, че е поискана пълната сума, за която са се договорили страните. Недопустимо е под формата на отстраняване на нередовност на искова молба съдът да напътства ищеца да предяви различен иск, на друго основание.

По изложените съображения настоящия състав намира подадената въззивна жалба за неоснователна, а обжалваното решение правилно и законосъобразно, поради което и следва да бъде потвърдено изцяло.

При този изход на спора, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК, на въззиваемото дружество се дължат направените в настоящото производство разноски за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500 лв., съгласно договор за правна защита и съдействие от 11.05.2023 г., в който е удостоверено заплащането му по банков път и предсавеното по делото потвърждение за плащане.

На осн. чл.280, ал.3 ГПК, доколкото спорът е между търговци, решението не подлежи на обжалване. По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 81 от 18.03.2023 г. по гр.дело № 1590/2022 г. по описа на РС – Асеновград, четвърти граждански състав.

ОСЪЖДА „ХЕРЕС“ ЕООД, ЕИК 201802998, със седалище и адрес на управление гр. С., жк И., ул. „И***“, представлявано от Д. И. С., да заплати на „ВИАСПЕД“ ЕООД, ЕИК 202235312, със седалище и адрес на управление гр. А., ул. „***“, представлявано от Л. Г. А., сумата от 500 лв. (петстотин лева) разноски за заплатено адвокатско възнаграждение във въззивното производство, на осн. чл. 78, ал. 3 ГПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____